

Evrei - Comentarii Jean Koechlin

Autorul Epistolei către Evrei este probabil apostolul Pavel. El însă nu și-a dat numele, pentru a lăsa în întregime locul Domnului Isus, marelui „Apostol ... al mărturisirii noastre” (cap. 3.1). După ce vorbise prin atâtea instrumente diferite, Dumnezeu a sfârșit prin a Se adresa direct lui Israel și oamenilor prin propriul Lui Fiu (Ieremia 7.25; Marcu 12.6...). El este Cuvântul, revelația deplină și definitivă a Lui Dumnezeu. Iar pentru a ne da o idee mai înaltă, ne învață Cine este acest Fiu: Moștenitorul tuturor lucrurilor, Creatorul lumilor, Strălucirea gloriei Sale și Întipărirea ființei Sale, Cel care susține toate lucrurile (Ioan 1.1,18). Iar Cel care a făcut lumile este, de asemenea, Cel a făcut curățirea de păcate. Însă, în timp ce, pentru a crea, a fost suficient un cuvânt, pentru a face curățirea de păcate, El a trebuit să plătească prețul suprem: propria Lui viață. Mai multe citate din psalmii pe care îi numim mesianici: Psalmul 2, 45, 102, 110..., fixează înălțarea și supremația Fiului lui Dumnezeu. Îngerii sunt creaturi, Isus este Creatorul; ei sunt slujitori, El este Domnul. Îngerii, în chip nevăzut, lucrează în favoarea noastră; Isus singur a înfăptuit curățirea de păcate, de ale mele și de ale tale. Iar ceea ce El este pune în evidență într-un mod incomparabil valoarea a ceea ce El a făcut.

Pentru că „Dumnezeu ... ne-a vorbit în Fiul”, „de aceea – adaugă capitolul 2 – trebuie să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite”. Deja, pe muntele sfânt, o voce din cer îi îndemna solemn pe cei trei ucenici să asculte, nu mai mult de Moise și de Ilie, ci de Fiul Preaiubit. „Și ei, ridicându-și ochii, n-au văzut pe nimeni, decât pe Isus singur” (Matei 17.5,8). Și noi, prin credință, „Îl vedem pe Isus...” (v. 9). Capitolul 1 ni l-a prezentat potrivit titlurilor Sale divine, de Creator și de Întâi-născut. Aici este înfățișat ca Om glorificat și ca Învingătorul morții. În capitolul 1, toți îngerii lui Dumnezeu l se închinău; aici, în capitolul 2, Isus a fost făcut mai prejos decât ei, din cauza acestei morți căreia a trebuit să-i cunoască gustul nespus de amar (v. 9b). Psalmul 8 însă, citat aici, ne dezvăluie ansamblul planului lui Dumnezeu cu privire la „Omul Hristos Isus” (1 Timotei 2.5). O cunună de glorie și de onoare Îi încununează fruntea, stăpânirea universală Îi aparține de drept; în curând, totul se va supune legii Lui. Dar deja locul ocupat de „Căpetenia mântuirii” noastre proclamă excelența acestei mântuiri (v. 10). Cum vom scăpa noi dacă o neglijăm? (cap. 10.29). Să remarcăm cu atenție: este suficient a fi neglijent, a amâna pe mai târziu... În adevăr, să ne grăbim să apucăm „o mântuire așa de mare” (v. 3).

Se cuvenea pentru Dumnezeu ... să consume prin suferințe pe „Căpetenia mântuirii noastre” (v. 10). De altfel, Isaia a spus: „Domnului l-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței” (cap. 53.10). Și cu ce scop? Ca să aducă mulți fii la glorie. „Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași”, adaugă de asemeni profetul. Acești copii, pe care Dumnezeu l-a dat lui Hristos ca tovarăși în glorie, sunt răscumpărații Lui dragi. „Lui nu-l este rușine să-i numească frați” (v. 11). Dar, pentru a putea lua în mâini cauza lor, El a trebuit mai întâi să fie făcut asemenea lor, să fi devenit Om adevărat (v. 14). Și capitolul nostru ne oferă mai multe motive neprețuite pentru acest secret: Isus a venit în natura noastră pentru a-L glorifica pe Dumnezeu, reîncepând istoria noastră, și pentru a-l permite să realizeze planurile cu privire la om. El a luat un trup pentru a putea muri și astfel pentru a repurta victoria asupra prințului morții în propria sa întăritură. În sfârșit, Isus S-a îmbrăcat în firea noastră omenească pentru a intra deplin în durerile noastre și pentru a le înțelege cu o inimă de Om. Propria Lui experiență de suferință Îi permite să simpatizeze deplin cu încercările noastre, ca Preot credincios și îndurător. Ce mângâiere pentru toți cei necăjiți!

Epistola către Evrei a fost numită „epistola cerurilor deschise”. Și pe Cine contemplăm noi în aceste ceruri? Pe Isus, deopotrivă Apostol (adică purtător de cuvânt al lui Dumnezeu către oameni) și Mare Preot (purtătorul de cuvânt al oamenilor înaintea lui Dumnezeu). Scriindu-le creștinilor evrei, autorul, apelând la istoria lor, a dorit să arate cum Isus reunește în Persoana Lui și depășește gloriile pe care le venerau iudeii: cele ale lui Moise (cap. 3), ale lui Iosua (cap. 4) și ale lui Aaron (cap. 5)... Dar nu putem învăța să-L cunoaștem pe Domnul fără ca, prin contrast, să descoperim perversitatea inimii firești. Dumnezeu o numește „inimă rea și necredincioasă” (v. 12), amintindu-ne că aceasta este la originea tuturor nenorocirilor noastre. „Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor”, declară versetul 10 (comp. cu Marcu 7.21). De aceea, oricine aude vocea Domnului (și cine va îndrăzni să spună că n-a auzit-o niciodată?) este invitat solemn, în trei rânduri, să nu-și împietrească inima (v. 7, 15; cap. 4.7). În general, noi limităm acest îndemn la evanghelia crucii. Dar noi, care suntem creștini, nu avem în fiecare zi ocazia de a auzi vocea Domnului în Cuvântul Lui? Să fim păziți de orice formă de împietrire, oricare ar fi astăzi cerințele Domnului față de noi!

Odihna lui Dumnezeu în cea de-a șaptea zi, după lucrarea din creație, a fost curând tulburată de păcatul omului. Și, de atunci „până astăzi”, lucrarea Tatălui și cea a Fiului nu au încetat în vederea răscumpărării (Ioan 5.17). Învățăm însă de aici că: 1. Dumnezeu are întotdeauna în vedere odihna Lui. 2. Aceasta este în viitor și nu trebuie confundată cu restabilirea poporului în Canaan sub Iosua. Israel se va bucura de odihnă pe pământ în timpul mileniului, iar Biserica va gusta odihna în gloria cerească. 3. Dacă Dumnezeu dorește să împărtășească odihna cu creatura Lui, nu toți vor intra în odihnă, deoarece, ca odinioară în pustie, necredința (cap. 3.19) și neascultarea (cap. 4.6b) închid accesul către promisiune. De altfel, Ioan 3.36 ne arată că acela care nu ascultă se confundă cu cel care nu crede. Pentru că, a face lucrarea lui Dumnezeu înseamnă a crede în Acela pe care L-a trimis El (Ioan 6.29). În mod regretabil, cu Israel a fost cum este și cu mulțimile astăzi: „cuvântul pe care l-au auzit nu le-a folosit, nefiind amestecat cu credință...” (v. 2; citiți Romani 10.17). Astfel, ascultarea de Domnul ne permite să intrăm acum în lucrarea harului Său și, de asemenea, ne pregătește să împărtășim mâine odihna dragostei Lui (Țefania 3.17).

Până să intrăm în odihna divină, pentru noi, copiii lui Dumnezeu, este timpul oboselii legate de umblare, de slujire și de luptă. Dar nu suntem lăsați fără resurse. Dintre trei pe care le menționează acest capitol, cea dintâi este Cuvântul lui Dumnezeu. Astăzi noi auzim vocea Lui... Acest Cuvânt veghează asupra stării noastre lăuntrice. Fiind viu, el ne aduce viața; fiind lucrător, își face lucrarea în noi (Efeseni 6.17 ni-l prezintă, dimpotrivă, ca armă de atac). Fiind pătrunzător: să ne lăsăm cercetați de el! Alături de păcat însă, pe care Cuvântul îl scoate în evidență și îl condamnă, în noi se află slăbiciuni și infirmități. Pentru acestea, Dumnezeu a prevăzut alte două resurse. El ne-a dat un Mare Preot Suveran, plin de înțelegere și de simpatie. Ca Om pe pământ, Hristos a cunoscut toate formele de suferință omenească, pentru a putea, la momentul potrivit, să-și folosească toate formele dragostei Lui în favoarea răscumpăraților Lui cei slabi. În al doilea rând, El ne-a deschis acces la scaunul de har. Suntem invitați să ne apropiem prin rugăciune, cu atât mai multă libertate și încredere, cu cât acolo Îl întâlnim pe preaiubitul Mântuitor. Acolo, și numai acolo, căutăm noi oare ajutor? (Psalmul 60.11).

Ce contrast între Fiul Sfânt al lui Dumnezeu și preotul luat dintre oameni, care era nevoit să fie indulgent, din cauza propriei neputințe! Un alt contrast apare în versetul 8. În ceea ce ne privește, avem nevoie să învățăm ascultarea, deoarece, în mod natural, suntem neascultători. Fiul

lui Dumnezeu a trebuit s-o învețe pentru un cu totul alt motiv: fiind Creator suveran, El n-a fost supus nimănui. Ascultarea era pentru El un lucru în întregime nou. Astfel, El este Exemplul care se impune tuturor celor care-L ascultă (v. 9). Cine este, într-o colectivitate, șeful care are cea mai mare autoritate? Acela care a început el însuși să execute, în cele mai dificile condiții, misiunile pe care apoi le trasează subordonaților lui. Să învățăm ascultarea în școala Domnului Isus. Dar ce fel de elevi suntem noi? Nu merităm noi adesea mustrarea din versetul 11: „greoi la auzire”? Aici Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este, ca în capitolul 4, sabia care judecă intențiile inimii, ci hrana tare care-l întărește pe copilul lui Dumnezeu și-l face capabil să deosebească el însuși binele de rău. Astfel este marele progres al creștinului: el devine din ce în ce mai sensibil față de ce îi este plăcut Domnului ... și față de ce îi este neplăcut.

Într-adevăr, să înaintăm spiritual înspre starea de adult! Să nu ne mulțumim, ca acești creștini ieșiți din iudaism, cu cunoașterea câtorva adevăruri elementare. Isus dorește să fie pentru noi mai mult decât un Mântuitor de lucrări moarte: vrea să fie un Domn, un Exemplu, un Prieten suprem...Versetele 4-6 sunt adesea folosite de diavol pentru a-i tulbura pe copiii lui Dumnezeu. Dar, de fapt, aici nu este vorba de ei, ci de aceia care poartă doar numele de creștin. În starea morală descrisă astfel, zadarnic am căuta viața divină transmisă sufletului unui adevărat credincios. Dar, vai, este posibil să trăiești în mijlocul privilegiilor creștinismului, fără a fi fost cu adevărat convertit! Aceasta era valabil pentru unii iudei și aceasta poate fi valabil astăzi pentru unii copii cu părinți creștini. Cât despre credincioșii adevărați, ei nu-și pot pierde mântuirea. Sunt însă mereu în pericol să fie neglijenți. Alături de lucrările dragostei, pe care Dumnezeu nu le uită, nu trebuie neglijate credința și speranța (v. 10, 11, 12). Ele sunt hrănite de promisiuni divine. Creștinul își cunoaște portul încă invizibil; înspre acolo a aruncat el ancora. Oricât de agitată ar fi marea acestei lumi, credința este «parâma» care-l leagă din nou, ferm, pe răscumpărat, de locul ceresc și neschimbat, unde se află Obiectul speranței lui.

Autorul epistolei avea multe lucruri de spus cu privire la Melhisedec (capitolele 5, 10, 11). Acest personaj misterios traversează istoria lui Avraam (Geneza 14), acționând ca mijlocitor, binecuvântându-l pe Avraam din partea Dumnezeului Preaînalt și apoi binecuvântându-L pe acest Dumnezeu Preaînalt în numele patriarhului. Tot ce privește însă persoana și originile lui Melhisedec este lăsat în umbră. Și înțelegem de ce. Pentru că Duhul lui Dumnezeu nu este interesat aici de om, ci de slujba lui. Împărat și preot, Melhisedec este un «tip» al Domnului Isus când El va domni în dreptate și va fi preot pe tronul Său. Preoția „după rânduiala lui Melhisedec” (v. 11) este în toate privințele superioară celei a lui Aaron. 1. Titularul acesteia este mai mare decât Avraam, de vreme ce patriarhul i-a dat zeciuială și a fost binecuvântat de el. 2. Fiind anterioară istoriei lui Israel, ea se exercită nu numai în beneficiul acestui popor, ci pentru orice credincios. 3. Ea este, de asemenea, netransmisibilă, pentru că Acela care are misiunea aceasta este veșnic viu (Romani 8.34). Multe persoane din creștinătate cred că este necesar să recurgă la intermediari, preoți sau „sfînți”. Această epistolă ne învață că Dumnezeu ne-a dat un singur Mare Preot sau Mijlocitor, perfect și suficient pentru eternitate (cap. 10.21,22).

Înainte de a fi fost înălțat mai sus de ceruri, Isus nu putea fi pentru noi Mare Preot. Pentru a ne putea reprezenta înaintea lui Dumnezeu, trebuia mai întâi să Se dea pe Sine Însuși pentru noi, deoarece, înainte de orice, noi avem nevoie de un Răscumpărător. Dar acum, Mântuitorul sufletelor noastre este și Acela care ne mântuiește în toate, adică Acela care are grijă de noi până când vom intra în gloria Lui. El fiind veșnic viu, avem siguranța că nicio clipă nu ne va lăsa. Într-adevăr, un asemenea Mare Preot ne trebuia. Perfecțiunea Lui morală este exprimată în toate modurile, iar poziția Lui înaintea lui Dumnezeu, în glorie, ne face să strigăm: „Vezi, Dumnezeule, și privește fața Unsului Tău!” (Psalmul 84.9). Curând nu vom mai avea nevoie de mijlocirea Lui. Aceasta va lua sfârșit atunci când toți răscumpărații își vor fi încheiat călătoria. Atunci de ce se repetă: „Tu ești preot pentru eternitate?” (cap. 5.6; 6.20; 7.17,21). Pentru că preotul este și acela care dă tonul laudei. Ce slujbă veșnică, pentru care scumpul nostru Mântuitor nu va mai fi singur să o împlinească! El o va împlini împreună cu cei pe care i-a mântuit deplin și care vor fi pentru totdeauna asociați cu El în glorie (cap. 2.12).

Vechiul legământ de pe Sinai fusese rupt odinioară, din vina lui Israel. Un nou legământ, vestit în Ieremia 31.31..., va fi încheiat cu acest popor. Odată făcută dovada că omul este incapabil să-și respecte angajamentul față de Dumnezeu, acest nou legământ nu-și va mai impune să îndeplinească vreo condiție (Romani 11.27). Singurul temei va fi sângele lui Hristos, numit „sângele legământului celui nou” (Matei 26.28). El va fi caracterizat de patru aspecte: 1. Poruncile Domnului vor fi înscrise în inimi, adică vor face apel la dragoste. 2. Israel își va regăsi relația de popor al Domnului (v. 10; Zaharia 8.8). 3. Cunoașterea Domnului va fi comună pentru toți (v. 11; Isaia 54.13). 4. Dumnezeu nu-și va mai aminti de păcatele lor, nici de nelegiuirile lor (v. 12). Creștinii pe care ea îi cuprinde nu sunt sub un legământ (este oare nevoie de un contract între un tată și copiii lui?). Ei însă se bucură deja – și mai mult decât atât – de toate binecuvântările promise lui Israel. Cuvântul divin este sădit în ei (comp. cu 2 Corinteni 3.3). Ei sunt acum copii ai lui Dumnezeu. Ei îl cunosc pe Domnul prin Duhul Sfânt care locuiește în ei. Au asigurarea că păcatele lor sunt șterse pentru totdeauna. Cititorule, sunt aceste privilegii și ale tale?

Capitolele 35-40 din Exod relatează cum a fost construit cortul. Leviticul dă instrucțiuni cu privire la jertfe (cap. 1-7), apoi cu privire la preoți (cap. 8-10). Toate aceste rânduieli pentru o închinare pământească își demonstraseră însă în mod tragic neputința. Cortul era despărțit de o perdea de netrecut. Preotul, fiind păcătos, era obligat să aducă jertfe pentru el însuși (v. 7; cap. 5.3), jertfirea berbecilor și a vițelilor „neputând să desăvârșească, în ceea ce privește conștiința, pe cel care slujește” (v. 9). Atunci Dumnezeu ne vorbește de un cort ceresc „mai mare și mai desăvârșit, ... adică nu din această creație” (v. 11; cap. 8.2). Dar la ce ar fi fost bun acest cort fără un preot capabil să slujească în el? Și la ce ne-ar folosi un preot (cap. 5-8), dacă jertfa n-ar fi de asemeni excepțională? (cap. 9 și 10). Pentru siguranța noastră deplină, Isus este în același timp și una și alta. Ca Jertfă, El ne dă pacea conștiinței; ca Preot, ne asigură pacea inimii și ne păstrează în comuniune cu Dumnezeu. Sub vechiul legământ, totul era nesigur și condiționat. Acum însă, totul este veșnic: răscumpărarea (v. 12b; 5.9) și, tot astfel, moștenirea (v. 15b). Nimic nu va putea să ni le răpească, nici să ni le pună în discuție.

„Fără vărsare de sânge nu este iertare” (v. 22; citiți și Levitic 17.11). Ceea ce proclamă fiecare jertfă a vechiului legământ și ceea ce Abel înțelesese prin credință (cap. 11.4) este confirmat aici în modul cel mai categoric. Pentru că „plata păcatului este moartea” (Romani 6.23) și sângele vărsat pe pământ este dovada că această plată a fost achitată (Deuteronom 12.23,24)! Sângele lui Hristos a fost vărsat „pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Matei 26.28). Cine sunt acești mulți? Toți cei care cred! Sângele scump al lui Isus, neconținut sub privirea lui Dumnezeu, îi pune la adăpost de mânia Lui. Pentru că „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată...”. Nu li se va mai da o a doua existență. Cu aceasta nu se termină însă totul, și moartea este ceva neînsemnat pe lângă ceea ce urmează. Ce urmează după moarte? Un cuvânt groaznic este suficient să ne dezvăluie: ... „după aceea judecata” (2 Timotei 4.1; Apocalipsa 20.12). Omul fără Dumnezeu are înaintea lui aceste două realități cumplite: moartea și judecata. Răscumpăratul însă are două certitudini fericite: iertarea tuturor păcatelor lui și venirea Domnului pentru eliberarea sa finală (v. 28). Să dea Dumnezeu ca fiecare dintre cititorii noștri să facă parte dintre „cei care-L așteaptă”!

Necesitatea de a repeta mereu jertfele vechiului legământ arăta că ele erau inefficiente. La drept vorbind, ele constituiau numai un act de comemorare a păcatului (v. 3). Dreptatea lui Dumnezeu nu era satisfăcută și cu atât mai mult El nu-și putea găsi plăcerea acolo. Atunci S-a prezentat Cineva care a preluat cauza noastră. Numai Isus era Obiectul în care Tatăl își putea găsi toată plăcerea și numai El putea fi jertfa plăcută și sfântă, adusă o dată pentru totdeauna. În vreme ce preoții de pe pământ erau mereu în picioare, pentru că ei nu-și terminau niciodată slujba, Hristos S-a așezat, dovadă a faptului că lucrarea s-a încheiat. Și Cel care „S-a așezat pentru totdeauna” ne-a „făcut desăvârșiți pentru totdeauna” (v. 12, 14). Da, perfecți, așa ne vede Dumnezeu, păcatele noastre fiind spălate. Și aceasta nu în viitor, ci este un fapt împlinit și definitiv. Dar să nu uităm că lucrarea făcută pentru noi este însoțită și de o lucrare actuală în noi. Domnul dorește să pună dragostea și poruncile Lui în inima fiecăruia dintre noi (comp. v. 16 și cap. 8.10). Dacă l-a spus Tatălui, când a venit în lume: „Este desfătarea Mea, Dumnezeul Meu, să fac plăcerea Ta, și legea Ta este în lăuntrul inimii Mele” (v. 7, 9; Psalmul 40.6-8), cum să nu dorească El ca toți ai Lui să-l semene?

Lucrarea de har este încheiată. Cel care a împlinit-o este înălțat mai presus de ceruri (cap. 7.26). Și noi suntem invitați să intrăm acolo, mergând pe urmele Lui, pe calea cea nouă și vie, deschisă de atunci pentru adoratori. Sângele lui Isus, perdeaua ruptă, intervenția unui mare preot în favoarea noastră dau siguranță deplină credinței noastre. Să ne apropiem, fraților, „cu deplină libertate” (v. 19, 22). Nimic să nu ne împiedice să intrăm în locurile sfinte, ... nici să ne alăturăm regulat strănerilor copiilor lui Dumnezeu (v. 25). Nu pentru a trăi singuri și egoiști ne-am întors la Dumnezeu. Să ne încurajăm unii pe alții la dragoste și la dăruire. Sfârșitul paragrafului este deosebit de solemn. Păcătuiind în mod voit, iudeii care-și ziceau creștini reveneau la lege și astfel călcau în picioare pe Fiul Sfânt al lui Dumnezeu, pângărind sângele Lui scump și batjocorind harul. Dar aceasta se poate aplica și copiilor cu părinți creștini, care, respingând învățătura primită în tinerețe, aleg în mod voit calea lumii. Tineri prieteni care aveți privilegii așa de mari, calea către cer nu vă va fi mereu deschisă. Aproiați-vă acum (Ioan 6.37).

Creștinii iudei acceptaseră, și încă cu bucurie, să le fie luate bunurile pământești (comp. cu Matei 5.12). Care era secretul lor? Credința, care-și însușea bunuri mai de preț, care nu puteau fi atinse de prigonitori. Credința însă este necesară nu numai în zilele rele, nici numai imediat după întoarcerea la Dumnezeu. Ea este principiul vital al celui drept. Ea dă prezent viitorului și vizibil invizibilului. Cel care nu o are nu poate persevera. Se retrage, și Dumnezeu nu găsește plăcere în el (v. 38; 4.2; 1 Corinteni 10.5). Fără credință, repetă capitolul 11.6, este imposibil să-l plăci Lui. Iar acum Dumnezeu ne prezintă pe câțiva dintre aceia în care Și-a găsit plăcerea (Psalmul 16.3). În capitolul 11, diferite aspecte ale vieții de credință sunt ilustrate prin martori din Vechiul Testament. În Abel vedem cum această credință și-a însușit răscumpărarea prin oferirea unei jertfe plăcute lui Dumnezeu. În Enoh, credința merge spre ținta cerească. În Noe, ea condamnă lumea și vestește dreptatea divină. Astfel, credința caracterizează întreaga viață creștină. Și, ajunși la ultimii pași ai acestui drum al credinței, nu este momentul să abandonăm încrederea. „Pentru că încă puțin, foarte puțin, și Cel care vine va veni” (v. 37). Aceasta ne este de ajuns. Isus este „Cel care vine”; noi suntem „cei care-L așteptăm” (cap. 9.28).

Încă o dată în Biblie, Avraam și ai lui sunt aleși de Dumnezeu pentru a ne învăța ce este credința. „Avraam, când a fost chemat, a ascultat...”. Când ascultă de cineva fără a-i cunoaște intențiile înseamnă că ai încredere deplină în el. Atunci când Dumnezeu poruncește, credința știe să meargă (v. 8) și, de asemenea, știe să locuiască (v. 9). Patriarhului i s-a întâmplat să locuiască în Haran, când el trebuia să meargă până în Canaan (Fapte 7.4) și, de asemenea, i s-a întâmplat să meargă în Egipt, când ar fi trebuit să locuiască în țară (Geneza 12.10). Aici însă, Dumnezeu găsește plăcerea să acopere pașii greșiți, așa cum și trece sub tăcere râsul Sarei, tristul sfârșit al istoriei lui Isaac și tristul început al celei a lui Iacov; El reține din viața alor Săi numai ceea ce-L glorifică și singură credința îl poate glorifica. În principiu nu este posibil să ai în același timp două patrii. Promisiunea unei cetăți cerești făcuse din Avraam și din ai lui niște străini pe pământ, lucru pe care ei nu s-au temut să-l proclame (v. 13; Geneza 23.4) și pe care l-au și arătat în mod clar locuind în corturi (2 Corinteni 4.18; 5.1). Pentru că lor nu le-a fost rușine de Dumnezeul lor, de aceea nici Lui nu-i este rușine de ei. El își revendică acest nume de Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov. Poate fiecare dintre noi să-L numească „Dumnezeul meu”?

Jertfirea lui Isaac dovedește că Avraam credea în înviere (comp. cu Romani 4.17) și că-L iubea pe Dumnezeu mai mult decât pe unicul lui fiu. Lunga istorie a lui Iacov este relatată prin toiagul lui, rând pe rând instrument de păstor, sprijin al călătorului, al schiopului și în final al adoratorului (v. 21). Despre Isaac am putea gândi că discernământul lui a fost prea târziu, iar despre Iosif, că ar fi fost mult mai multe lucruri de spus despre el decât această simplă cerere legată de osemintele lui. Fiecare însă dintre acești patriarhi își proclamă într-un mod propriu siguranța în lucrurile viitoare pe care le așteptau. Moise refuză, ... alege, ... socotește..., pentru că privește spre răsplătire (vezi cap. 10.35). Părăsește, ... nu se teme, ... rămâne neclintit, ... pentru că îl vede pe Cel care este nevăzut. Credința este singura piatră de încercare care permite aprecierea justei valori și durata relativă a oricărui lucru. În același timp, este energia lăuntrică prin care pot fi învinse atâtea piedici – mânia lui Faraon, Marea Roșie, Ierihonul – dar și poftă: plăcerile păcatului sau bogățiile Egiptului. Da, credința este energică și îndrăznească. Iar dacă exemplul lui Moise ne-ar părea prea înalt, să fim încurajați de cel al Rahavei. Oricare ar fi împrejurările, Dumnezeu așteaptă un rod vizibil al credinței noastre.

Începând cu versetul 32 ne aflăm în țara Canaan. Și îi găsim acolo pe judecători, pe împărați, pe profeți, un mare nor de martori care ne înconjoară, care au fost înaintea noastră și care ne așteaptă pentru a intra în posesia lucrurilor promise (v. 39, 40). Traversând timpurile cele mai întunecate, flacăra credinței, trecută din mână în mână, nu se stinge niciodată. Numai Dumnezeu cunoaște lista acestor martiri uitați și o ține la zi. «Fiecare are propria lui pagină în volumul credincioșiei» (T.A.P.). Armata credinței numără cercetași (cap. 11), un Comandant renumit (cap. 12); noi suntem ariergarda. Acum este rândul nostru să ne angajăm în această «cursă-ștafetă». Ce ne trebuie ca să alergăm bine? Să nu fim încărcăți, nici împiedicați. Să începem prin a ne debarasa de orice povară sau bagaj inutil. Să aruncăm de asemenea păcatul, această plasă care ne împiedică atât de ușor! Dar aceasta nu este totul. Trebuie ca un obiect, ca un magnet irezistibil, să ne atragă înainte. Să ne ațintim ochii asupra lui Isus, Călăuza și Modelul vieții de credință, Căpetenia și Împlinitorul ei. Și El a avut un obiect înaintea Lui, mai puternic decât crucea, decât rușinea, decât toată suferința. Aceasta era „plinătatea bucuriei” care trebuia să încununeze viața omului credinței, potrivit Psalmului 16 (v. 11).

Un copil este supus în familia lui educației părinților. Aceasta îl va face să verse câteva lacrimi, dar, ajuns mare, va fi un lucru pentru care el le va putea mulțumi părinților. Dacă suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu, este imposibil să nu avem de-a face cu disciplina Lui (v. 8), pentru că Dumnezeul sfânt dorește să-și formeze copiii după imaginea Lui (v. 10). Totuși, această disciplină ne-ar putea conduce la două reacții opuse: Mai întâi s-o disprețuim, nesocotind-o; dar trebuie să fim „exersați de ea”, adică să ne judecăm înaintea Domnului, cercetând pentru ce motiv ne-a trimis El această încercare (Iov 5.17). Celălalt pericol este ca noi să pierdem curajul (v. 5; Efeseni 3.13). Să ne amintim atunci de numele

dat credinciosului sub disciplină: „acela pe care-l iubește Domnul” (v. 6). Să urmărim pacea cu toți, însă fără ca aceasta să fie în dauna sfințeniei (v. 14). Să nu uităm că noi înșine suntem obiecte ale harului și să alungăm din inimile noastre rădăcinile de amărăciune (literal: germenii de otravă). La început ascunse, acestea se vor manifesta, mai devreme sau mai târziu, dacă nu sunt imediat judecate (Deuteronom 29.18). Esau, care n-a putut fi numit în capitolul precedent alături de membrii familiei lui, este pomenit aici spre rușinea lui veșnică. Fie ca niciunul dintre noi să nu-i semene!

Aici este prezentat încă un contrast între ceea ce oferea legea și ceea ce posedă de acum creștinul în Hristos. În locul Sinaiului îngrozitor, Dumnezeu va da harul în Sion în timpul domniei viitoare a lui Mesia (Psalmul 2.6). Copilul lui Dumnezeu vine deja spre binecuvântări de un ordin și mai înalt. El este invitat să escaladeze versanții acestui munte al harului, să intre prin credință în „cetatea Dumnezeului celui viu”, Ierusalimul ceresc (v. 22), și să-i salute pe locuitorii ei. El întâlnește miriadele de îngeri, apoi adunarea întâilor-născuți, adică Biserica. În vârf este Însuși Dumnezeu, „Judecătorul tuturor”, însă care îl primește ca un răscumpărat al Fiului Său. Coborând la poale, la temelie divină a tuturor acestor glorii, el găsește „duhurile celor neprihăniți făcuți desăvârșiți” (v. 23) – ale celor din capitolul 11 – și pe Isus, Mijlocitorul unui nou legământ, pecetluit cu propriul Lui sânge. «Acolo-i casa mea», spune o cântare. Dacă toate lucrurile schimbătoare vor trece curând, eu voi căpăta o împărăție neclătinată; numele meu este scris în ceruri (Luca 10.20). Și același har îmi dă acces acolo și îmi permite să slujesc acestui Dumnezeu sfânt, nu în felul în care mi-ar place mie, ci cum îi este plăcut Lui. Respectul și teama de a nu-L plăcea Lui mă vor ține pe calea voii Sale!

Dragostea frățească se poate manifesta sub multe forme: ospitalitatea, care este în folosul celui care o practică (v. 2), simpatia care se identifică cu cei care suferă (v. 3; cap. 10.34), binefacerea, în care nu numai cei ajutați, ci Însuși Dumnezeu găsește plăcere (v. 16). Avariția are de asemenea multe fețe. Putem iubi banul pe care-l avem, dar și pe acela pe care dorim să-l avem. Să știm să ne mulțumim cu ceea ce avem în prezent. Iar pentru nevoile sau pericolele de mâine, să știm să ne biziim „plini de încredere” pe credințioșia Domnului (v. 6; Matei 6.31-34). Cel care este ajutorul nostru nu se va schimba. „Tu ești Același”, proclama versetul 12 din capitolul 1. Acum, versetul 8 completează prin această afirmație de o deschidere de nemăsurat: „Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci”. Dacă El este de ajuns, atunci diferitele „învățăături străine” (v. 9) nu vor avea nicio atracție pentru noi și vom fi gata să ieșim din tabăra religioasă formalistă (comp. cu Exod 33.7), pentru a merge numai spre Isus, în locul unde El a promis că va fi. El a oferit sacrificiul suprem. Privilegiul nostru este de a-l oferi în schimb lui Dumnezeu nu numai duminicile, ci neîncetat o jertfă de laudă, acest rod al buzelor care se coace mai întâi în inimile noastre (Psalmul 45.1).

Am avut conducători credincioși. Să le cinstim memoria, să le imităm credința ... și să le citim scrierile (v. 7). Dumnezeu însă ne dă și astăzi conducători (v. 17, 24). Care este datoria noastră față de ei? Să-i ascultăm, să ne rugăm pentru ei (v. 18), să facem în așa fel încât să-și poată împlini slujba cu bucurie – ei veghează pentru propriile noastre suflete. Și în aceeași măsură să primim cuvintele de îndemn când ne sunt adresate de ei (v. 22). Totuși, niciun lucrător al Domnului nu trebuie să ne facă să-L pierdem din vedere pe marele Păstor al oilor. Numai El Și-a dat viața pentru ele și acum le duce cu El „afară din tabăra” religiei omenești (Exod 33.7). De atunci, toți creștinii constituie o singură turmă, având drept cap un singur Păstor (Ioan 10.4,16). Unul după altul, elementele iudaismului au fost înlocuite de-a lungul epistolei cu glorioasele adevăruri creștine. Toate aceste adevăruri sunt rezumate în Isus Hristos. Și în final, Dumnezeu Își împlinește lucrarea în noi (v. 21): ne eliberează de orice legătură, ne dezbracă de orice formă, pentru a ne lega de Fiul Său înviat și glorificat. În așteptarea apropiatei Lui apariții, această epistolă să ne învețe de acum ca, prin credință, să ne ațintim privirile spre El (cap. 12.2).

clickbible.org